

Arrest

nr. 300 722 van 29 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. RAHOU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 27 april 2023 en verzoekt diezelfde dag om internationale bescherming. Op 14 september 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchteling en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 september 2023 aangetekend naar verzoeker wordt verzonden, en die luidt als volgt.

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgische staatsburger te zijn, geboren op 14/07/1972 te Marneuli. In 1980 verhuisde u met uw ouders naar Tbilisi. In 1987 huwde u met uw echtgenote T. Z. en tezamen kreeg u twee zonen, G. (°1997) en L. (°1999).

In februari 2021 raakte uw oudste zoon Gu. betrokken bij een incident in jullie wijk. Zijn jeugdvriend en buurjongen, Gi., raakte slaags met enkele jongeren uit Svaneti. Uw zoon probeerde tussen te komen. Gi. werd door iemand anders neergestoken. Hij werd overgebracht naar het ziekenhuis en de politie kwam ter plaatse om een onderzoek te starten. De volgende dag werd uw zoon gearresteerd. Hij werd er van verdacht valse verklaringen te hebben afgelegd. Op 02/03/2021 werd uw zoon door de rechtbank veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf. Ook in beroep werd deze straf bevestigd. Gi. herstelde van zijn steekwonde, maar uw zoon Gu. zit tot op heden nog steeds in de gevangenis.

U wilde gerechtigheid voor uw zoon en klaagde bij uw buurman, de vader van Gi., dat zijn zoon niet de waarheid heeft verteld over de gebeurtenissen waardoor uw zoon onschuldig in de gevangenis zit. Telkens wanneer u uw buurman tegen kwam, kregen jullie ruzie over de zaak. Uw buurman bedreigde u met de dood. Op een dag drong hij zelfs uw huis binnen om u te bedreigen met een wapen. Hij wilde dat u uw mond hield over de zaak. Na deze gebeurtenissen voelde u zich niet langer veilig in Georgië. U wilde vermijden dat de ruzie met uw burens escaleerde en besloot daarom om uw vrouw en jongste zoon naar uw schoonouders te sturen, elders in Tbilisi, en om zelf het land te verlaten.

Op 23/07/2021 verliet u het land en reisde legaal met uw paspoort naar Kiev en vervolgens naar Polen. In Polen vond u werk in een beenhouwerij en een textielfabriek. Na ongeveer twee jaar besloot u verder te reizen naar België. U arriveerde in België op 27/04/2023 en diende diezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming in bij de bevoegde asielinstanties

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw originele internationaal reispaspoort neer en foto's van het gerechtelijk vonnis van uw zoon.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*U verklaart bij terugkeer naar Georgië een ernstige vrees te koesteren voor uw buurman, nadat hij u in het verleden al meermaals zou hebben bedreigd. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen. stuk 1B Vooreerst dient te worden opgemerkt dat **uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie**, meer bepaald etniciteit, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een interpersoonlijk conflict heeft met uw buurman omwille van de onterechte veroordeling van uw zoon. Uw asielmotieven vallen dus buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg moet nagegaan worden of u in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut, wat in casu niet het geval is, en dit om onderstaande redenen.*

*Uit uw verklaringen en de stempels in uw paspoort blijkt dat u reeds in juli 2021 Georgië verlaten heeft en ongeveer twee jaar in Polen heeft verbleven alvorens verder te reizen naar België en hier internationale bescherming aan te vragen. In Polen had u enkel de bedoeling om te werken, maar niet om internationale bescherming aan te vragen (CGVS, p.5). U reisde uiteindelijk verder naar België uit financiële overwegingen (CGVS, p.5). Deze handelswijze is uiteraard onverenigbaar met uw bewering een nood te hebben aan internationale bescherming. Integendeel, **uit uw handelswijze blijkt dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht**, maar het belangrijker vindt een land te zoeken dat precies aan uw verwachtingen voldoet, hetgeen niet te rijmen valt met een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw land van herkomst. Deze vaststelling*

ondermijnt reeds in niet te onderschatten mate de geloofwaardigheid dan wel op zijn minst de ernst van de problemen die u inroept.

Verder dient opgemerkt te worden dat er **ernstige twijfels bestaan over het onterechte karakter van de gerechtelijke veroordeling van uw zoon en alle daaropvolgende problemen met uw buurman**. Uw verhaal over het incident dat aanleiding heeft gegeven tot de zogenaamde onterechte veroordeling van uw zoon mist immers logica en coherentie. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw buurman de vriend van uw zoon heeft neergestoken, waarna uw zoon gearresteerd werd voor het afleggen van valse verklaringen (zie administratief dossier: Vragenlijst randnr.5). Bij het CGVS verklaart u dan weer dat de vriend van uw zoon, Gi., -die tevens jullie buurjongen is- werd neergestoken door iemand uit Svanetia waarvan u de naam vergeten bent, waarna uw zoon gearresteerd werd voor het afleggen van valse verklaringen (CGVS, p.7). Het feit dat u dermate tegenstrijdig bent over de dader en het slachtoffer van de steekpartij, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgestelde gebeurtenissen. Daarnaast kan in uw laatste versie, de versie waarbij Gi. werd neergestoken door derden, niet ingezien worden waarom uw burens dan zouden weigeren om de waarheid te vertellen bij de politie en uw zoon mee zouden willen laten opdraaien voor de steekpartij. Gevraagd waarom Gi. zijn onschuldige vriend zou willen laten opdraaien voor een steekpartij gepleegd door derden, antwoordt u dat u zelf ook echt niet weet waarom Gi. de waarheid niet wilt vertellen (CGVS, p.8). Uw verklaringen over de steekpartij die aanleiding zou hebben gegeven tot de onterechte veroordeling van uw zoon raken kant noch wal. Bijgevolg bestaan er ernstige twijfels over het onterechte karakter van uw zoons gevangenisstraf. Het feit dat u geen geloofwaardige verklaringen kunt afleggen over de onterechte veroordeling van uw zoon, maken dat er uiteraard ook geen ernstig geloof kan worden gehecht aan de daarmee verbonden problemen met uw burens die de aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek uit Georgië.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de bedreigingen door uw burens, **internationale bescherming slechts kan worden toegekend indien een verzoeker tot internationale bescherming alle nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput**. Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming heeft gezocht, maar deze niet heeft gekregen. U slaagt hier echter niet in. U verklaart zelf dat u naar aanleiding van de bedreigingen van uw buurman nooit de politie heeft gebeld of een klacht heeft ingediend (CGVS, p.9). U wijst er hierbij op dat uw buurman zelf ooit als agent heeft gewerkt op de luchthaven (CGVS, p.9). Het gaat hier echter om een louter blote bewering, die u op geen enkele manier staaft. Zelfs indien zou worden aangenomen dat uw buurman zelf ooit agent is geweest op de luchthaven, betekent dit bovendien niet dat u nergens in Georgië bescherming zou kunnen krijgen. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, blijkt uit de COI dat er in Georgië immers voldoende beschermingsmogelijkheden zijn. Door zich te beperken tot de blote bewering

dat uw buurman ooit agent was op de luchthaven, toont u bijgevolg geenszins genoegzaam aan dat u geen bescherming zou kunnen krijgen in Georgië.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw internationaal reispaspoort bevestigt slechts uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De foto's van het gerechtelijk vonnis dat u neerlegt zijn van dermate lage kwaliteit dat de inhoud ervan onmogelijk gecontroleerd kan worden. Echter, zelfs indien de inhoud van het vonnis overeen zou blijken te komen met uw beweringen, dan nog toont u geenszins aan dat deze gerechtelijke veroordeling onterecht zou zijn, laat staan dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming zou hebben.

Op basis van hetgeen wat voorafgaat wordt u dan ook de internationale bescherming geweigerd. U toont geenszins aan dat u een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt bij terugkeer naar Georgië.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de motiveringsplicht en stelt dat de bestreden beslissing onjuist en onvolledig is gemotiveerd.

Hij betoogt dat het niet de taak is van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten, dat er op basis van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU een gedeelde bewijslast geldt en dat er volgens de richtlijnen van het UNHCR, "*Note on Burden of Standard of Proof in dubio*" het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Hij meent, onder verwijzing naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), dat in de beslissing de meest nadelige interpretatie werd weerhouden en dat daardoor appreciatiefouten zijn begaan. Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het commissariaat-generaal, aldus verzoeker, geen geloof hecht aan het asielrelaas, terwijl bij een correcte appreciatie van zijn verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

Waar hem wordt verweten zijn beschermingsverzoek laattijdig te hebben ingediend, werpt verzoeker op dat uit de lezing van het UNHCR-rapport, "*Beyond proof. Credibility assessment in EU asylum systems*" van mei 2013 dient te worden afgeleid dat een laattijdig verzoek niets zegt over het bestaan van een gegronde vrees bij terugkeer.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de vervolgingsfeiten weinig overtuigend en inconsistent zijn, haalt verzoeker aan dat hij duidelijke, samenhangende en geloofwaardige verklaringen gaf over de bedreigingen die hij reeds heeft ondergaan uitgaande van zijn buurman, over de ernstige opgelopen schade en over de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft moeten ondergaan. Hij stelt in de loop van het

persoonlijk onderhoud meerdere malen gedetailleerde informatie te hebben gegeven over hoe de problemen ontstaan zijn en de moeilijkheden die deze voor hem en zijn gezin meebrachten.

Nog volgens verzoeker kan de verwerende partij niet aan “*cherry picking*” doen en aan de hand van enkele elementen zijn geloofwaardigheid trachten te ondermijnen. Het commissariaat-generaal geeft, aldus verzoeker, aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl zijn verklaringen duidelijk zijn en wijzen op een risico voor vervolging. De verwerende partij zoekt spijkers op laag water, geeft absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie. Luidens het verzoekschrift heeft de verwerende partij dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren en ontslaat het feit dat zij over een appreciatiemarge beschikt haar niet van haar onderzoeksplicht. Verzoeker stelt tot het uiterste te zijn gegaan in zijn medewerkingsplicht en alle vragen inhoudelijk te hebben beantwoord, alsook keer op keer te hebben getracht te verklaren waarom hij niet op de hoogte was van bepaalde details en dat de verwerende partij het asielrelaas van tafel veegt door het geven van slechts drie vage argumenten die neergepend werden op amper twee pagina’s.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal “*teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken*”.

2.2. Stukken

Verzoeker voert ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo

spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele

motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en 48/4, § a), en b), van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Georgië een ernstige vrees te koesteren voor zijn buurman, nadat deze hem in het verleden al meermaals zou hebben bedreigd. In februari 2021 raakte verzoekers oudste zoon betrokken bij een wijkincident, waarbij de buurjongen door iemand werd neergestoken en verzoekers zoon ervan verdacht werd valse verklaringen te hebben afgelegd. Verzoekers zoon werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar. Verzoeker wilde gerechtigheid voor zijn zoon en klaagde bij zijn buurman, de vader van de neergestoken buurjongen, dat diens zoon niet de waarheid heeft verteld en waardoor verzoekers zoon in de gevangenis zit. Zijn buurman bedreigde verzoeker met de dood, drong op een dag zijn huis binnen om hem te bedreigen met een wapen en wilde dat verzoeker zijn mond hield over de zaak, waarop verzoeker besloot het land te verlaten.

Blijkens de bestreden beslissing kan verzoeker niet overtuigen van de vrees jegens zijn buurman. Vooreerst (i) houden verzoekers problemen geen verband met één van de criteria, zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), en verder komt verzoeker niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Bovendien verbleef verzoeker twee jaar na zijn vertrek in Polen met de bedoeling om er te werken en niet om internationale bescherming aan te vragen en reisde hij uiteindelijk verder naar België uit financiële overwegingen. Uit verzoekers handelswijze blijkt dan ook dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht. Verder (ii) wordt opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over het onterechte karakter van de gerechtelijke veroordeling van verzoekers zoon en alle daaropvolgende problemen met verzoekers buurman. Tot slot (iii) kan, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de bedreigingen door de buurman in Georgië, slechts internationale bescherming worden toegekend indien een verzoeker om internationale bescherming alle nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hij nationale bescherming heeft verzocht, maar deze niet heeft gekregen. De door verzoeker neergelegde documenten (iv) kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk en omstandig de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in de beweerde vervolgingsfeiten, het uiten van theoretische beschouwingen en algemene kritiek en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

2.3.6.2. Vooreerst dient, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, te worden opgemerkt dat verzoekers problemen geen verband houden met één van de criteria, zoals bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, te weten ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers een uitsluitend interpersoonlijk conflict tussen verzoeker en zijn buurman omwille van de voorgehouden onterechte veroordeling van verzoekers zoon en waarin de verklaringen van de zoon van de buurman een rol zouden hebben gespeeld. Dit wordt in het verzoekschrift geenszins tegengesproken. Verder is de Raad van oordeel dat er *in casu* evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.6.3 Verzoeker lijkt het laattijdige karakter van zijn verzoek om internationale bescherming in zijn verzoekschrift geenszins te ontkennen, maar stelt slechts dat een laattijdig verzoek niets zegt over het bestaan van een gegronde vrees bij terugkeer. De Raad wijst er evenwel op dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert een dringende en daadwerkelijke nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk of van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen, *quod certe non in casu*. De vaststelling dat verzoeker niet onmiddellijk bij zijn aankomst in een veilig land een verzoek om internationale bescherming indiende, te weten in Polen in juli 2021, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de door hem beweerde nood aan internationale bescherming. Indien hij een werkelijke vrees zou koesteren voor zijn buurman bij een terugkeer naar Georgië, is het niet aannemelijk dat hij zich, door geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Polen waar hij overigens zo'n eenentwintig maanden verbleef en werkte en waar hij niet de bedoeling had internationale bescherming aan te vragen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5), zou blootstellen aan het risico om gerepatrieerd te worden naar Georgië. Immers houdt een verzoek om internationale bescherming net in dat verzoeker niet zou worden gerepatrieerd in geval van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Verdrag van Genève, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker diende pas, na uiteindelijk te zijn doorgereisd van Polen naar België uit financiële overwegingen (*ibid.*, p. 5), op 27 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij het belangrijker vond een land te zoeken dat precies aan zijn verwachtingen voldoet, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, wat geenszins te rijmen valt met een nood aan internationale bescherming. Dergelijk laattijdig verzoek doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid, dan wel op zijn minst de ernst van de ingeroepen vrees en vervolgingsfeiten.

2.3.6.4. De Raad treedt vervolgens het oordeel van de commissaris-generaal bij dat er ernstige twijfels bestaan over het onterechte karakter van de gerechtelijke veroordeling van verzoekers zoon en alle daaropvolgende problemen met verzoekers buurman. Zo mist het verhaal van verzoeker over het wijkincident in februari 2021, dat aanleiding zou hebben gegeven tot de zogenaamde onterechte veroordeling van zijn zoon, logica en coherentie. Wat dit laatste betreft, blijkt dat verzoeker dermate tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen aflegde over de dader en het slachtoffer van de steekpartij, waardoor ernstig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de voorgestelde gebeurtenissen. Dit wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt onderbouwd: *“Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw buurman de vriend van uw zoon heeft neergestoken, waarna uw zoon gearresteerd werd voor het afleggen van valse verklaringen (zie administratief dossier: Vragenlijst randnr.5). Bij het CGVS verklaart u dan weer dat de vriend van uw zoon, Gi., -die tevens jullie buurjongen is- werd neergestoken door iemand uit Svanetia waarvan u de naam vergeten bent, waarna uw zoon gearresteerd werd voor het afleggen van valse verklaringen (CGVS, p.7). (...) Daarnaast kan in uw laatste versie, de versie waarbij Gi. werd neergestoken door derden, niet ingezien worden waarom uw burens dan zouden weigeren om de waarheid te vertellen bij de politie en uw zoon mee zouden willen laten opdraaien voor de steekpartij. Gevraagd waarom Gi. zijn onschuldige vriend zou willen laten opdraaien voor een steekpartij gepleegd door derden, antwoordt u dat u zelf ook echt niet weet waarom Gi. de waarheid niet wilt vertellen (CGVS, p.8).”* Deze bevindingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekers verklaringen over de steekpartij die aanleiding zou hebben gegeven tot de onterechte veroordeling van zijn zoon raken bijgevolg kant, noch wal. De Raad treedt dan ook het oordeel van de commissaris-generaal bij dat er bijgevolg ernstige twijfels bestaan over het onterechte karakter van de gevangenisstraf van verzoekers zoon en dat het feit dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen over de onterechte veroordeling van zijn zoon maakt dat er ook geen ernstig geloof kan worden gehecht aan de daarmee verbonden problemen met zijn buurman die de aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn vertrek uit Georgië in juli 2021.

Verzoeker slaagt er geenszins in aan de hand van concrete en overtuigende elementen voorafgaand motief aan het wankelen te doen brengen. Door louter te betogen dat hij *“duidelijke, samenhangende en geloofwaardige verklaringen”* gaf over de bedreigingen die hij reeds heeft ondergaan uitgaande van zijn buurman, over de ernstige opgelopen schade en over de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft moeten ondergaan en dat hij meermaals gedetailleerde informatie heeft gegeven over hoe de problemen ontstaan zijn en de moeilijkheden die dit voor hem en zijn gezin meebracht, vermag hij bovenstaande tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen over de dader en het slachtoffer van de steekpartij, en waaruit een gebrek aan logica en coherentie blijkt, niet te ontcrachten, laat staan weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat hij tot het uiterste is gegaan in zijn medewerkingsplicht, alle vragen inhoudelijk heeft beantwoord en heeft getracht te verklaren waarom hij niet op de hoogte was van bepaalde details, stelt de Raad vast dat hij niet concreet toelicht welke van zijn verklaringen niet in aanmerking zouden zijn

genomen die tot een ander resultaat hadden kunnen leiden, zodat dergelijk algemeen betoog evenmin een ander licht kan werpen op bovenstaande analyse van verzoekers vluchtrelaas. Dat de verwerende partij steeds de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft gemaakt, wordt door verzoeker op geen enkele wijze geconcretiseerd.

Waar verzoeker betoogt dat er een gedeelde bewijslast is op basis van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU en in dit verband citeert uit UNHCR "*Guidelines on international protection*", dient er vooreerst op te worden gewezen dat de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU. Na omzetting van een richtlijn kan aan deze richtlijn geen directe werking meer worden toegeschreven en kan verzoeker er zich niet rechtstreeks op beroepen. De artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert, dienen in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht, vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van het relaas op coherente wijze toe te lichten, *quod non in casu*.

Zo verzoeker meent dat hij recht heeft op het voordeel van de twijfel en in dit verband verwijst naar UNHCR "*Note on Burden and Standard of Proof*", benadrukt de Raad dat het voordeel van de twijfel niet onvoorwaardelijk kan worden verleend, doch slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de verzoeker om internationale bescherming als waarachtig overkomt. Wanneer zoals *in casu*, het relaas ongeloofwaardig overkomt, kan geen toepassing gemaakt worden van dit gegeven.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes, vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd. Hij kan zich evenmin beroepen op artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, gezien hij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de criteria van artikel 48/6 cumulatief dienen te worden vervuld.

Waar verzoeker overigens stelt dat de verwerende partij niet aan "*cherry-picking*" kan doen, spijkers op laag water zoekt en aan de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoeker tracht te ondermijnen, dient erop te worden gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Dat het aantal motieven en de lengte van de bestreden beslissing eerder beperkt zijn, doet verder geenszins afbreuk aan de pertinentie van het geheel van deze motieven.

De loutere overtuiging van verzoeker dat de commissaris-generaal telkens van de meest nadelige interpretatie uitgaat en dat daardoor manifeste appreciatiefouten zijn begaan, maakt verder nog niet dat dit zo is. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten

aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Tot slot stipt de Raad aan dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd opgeheven met ingang van 21 juli 2018. Hoe deze bepaling *in casu* en door de bestreden beslissing, die dateert van 14 september 2023, geschonden zou kunnen zijn, kan, nog daargelaten dat verzoeker waar hij verwijst naar deze bepaling niet de minste verdere duiding verstrekt, dan ook in het geheel niet worden ingezien.

2.3.6.5. De Raad stelt verder vast dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de bedreigingen door verzoekers buurman, verzoeker alleszins niet aannemelijk maakt dat hij voor wat betreft deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Georgië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Georgische autoriteiten.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de recente “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 16 januari 2023, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 16 januari 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid

heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Hij slaagt hier evenwel niet in. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terdege als volgt overwogen:

“U verklaart zelf dat u naar aanleiding van de bedreigingen van uw buurman nooit de politie heeft gebeld of een klacht heeft ingediend (CGVS, p.9). U wijst er hierbij op dat uw buurman zelf ooit als agent heeft gewerkt op de luchthaven (CGVS, p.9). Het gaat hier echter om een louter blote bewering, die u op geen enkele manier staft. Zelfs indien zou worden aangenomen dat uw buurman zelf ooit agent is geweest op de luchthaven, betekent dit bovendien niet dat u nergens in Georgië bescherming zou kunnen krijgen. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, blijkt uit de COI dat er in Georgië immers voldoende beschermingsmogelijkheden zijn. Door zich te beperken tot de blote bewering dat uw buurman ooit agent was op de luchthaven, toont u bijgevolg geenszins genoegzaam aan dat u geen bescherming zou kunnen krijgen in Georgië.”

Verzoeker brengt hier geen enkel verweer tegen in. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen.

Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoeker niet dat hij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen – los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Hij toont aldus niet aan dat in zijn geval geen doeltreffende, niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat hij daartoe geen toegang zou hebben en hij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

2.3.6.6. Waar verzoeker betoogt dat het niet de taak is van het commissariaat-generaal om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten en dat er *in dubio* het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, gaat hij er ten onrechte vanuit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Bovendien is verzoekers argumentatie in het verzoekschrift geenszins dienstig, ten eerste omdat deze op zeer algemene wijze geformuleerd wordt. Ten tweede wijst de Raad erop dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek, wel degelijk inhoudelijk besproken werden, zoals blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, en moet worden vastgesteld dat die motieven door verzoeker niet betwist worden, mede waarom zij integraal worden overgenomen door de Raad.

2.3.6.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de voormelde wet kan worden toegekend. Immers maakt

hij niet aannemelijk dat hij niet zou kunnen rekenen op de in Georgië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord, dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS